Dosarul nr. 1r-1205/25 Judecătoria Străşeni (sediul Central)
1-25051463-02-1r-30102025 Judecător: Iana TALMACI

D E C I Z I E
În numele Legii

02 iunie 2026 **mun. Chişinău**

COLEGIUL PENAL AL CURŢII DE APEL CENTRU
Având în componenţa sa:
Preşedintele şedinţei: Marcel JUGANARI
Judecători: Adrian CERBU și Marcel POPESCU

A examinat în ordine de recurs, în lipsa participanților la proces, recursul avocatului Dorian PÎCĂLĂU în numele succesorului părții vătămate UNGUREANU Natalia, recursul avocatului Ioana ROIBU în numele inculpatei SÎRCU Evghenia, declarate împotriva sentinței Judecătoriei Străşeni (sediul Central) din 24 septembrie 2025 în cauza penală de învinuire a lui

SÎRCU Evghenia ***,** născută *****, IDNP *****, originară din *****, domiciliată în *****, moldoveancă, deține cetățenia Republicii Moldova, studii medii incomplete, căsătorită, 5 copii minori la întreținere, neangajată oficial în câmpul muncii, nesupusă militar, fără grad de dizabilitate, anterior nejudecată, -

în comiterea infracțiunii prevăzute de **art. 145 alin. (1)** Cod penal.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:
- în procedura instanței de fond de la 03.07.2025 până la 24.09.2025;
- în procedura instanței de recurs de la 30.10.2025 până la 02.06.2026.
Procedura de înștiințare legală a fost executată.

Examinând materialele cauzei prin prisma argumentelor recursului, verificând legalitatea actului contestat, Colegiul Penal al Curții de Apel Centru, -

C O N S T A T Ă:

1. *Prin sentința Judecătoriei Străşeni (sediul Central) din 24 septembrie 2025*, SÎRCU Evghenia a fost recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 145 alin. (1) Cod penal și în baza acestei Legi, cu aplicarea prevederilor art. 80/1 Cod penal, în privința acesteia a fost stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 7 (șapte) ani și 6 (șase) luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis pentru femei.

A fost dispus ca termenul de executare a pedepsei aplicate în privința cet. SÎRCU Evghenia să fie calculat din momentul reținerii acesteia, după rămânerea definitivă a sentinței.

A fost dispus ca în termenul executării pedepsei să fie inclusă durata reținerii și aflării cet. SÎRCU Evghenia ***** în stare de arest la domiciliu, de la 13 aprilie 2025 ora 13:25 și până la 10 octombrie 2025 ora 13:25.

A fost dispus ca în privința inculpatei SÎRCU Evghenia ***** să fie menținută măsura preventivă „arestul la domiciliu", până la rămânerea definitivă a sentinţei.

A fost dispusă încasarea din contul cet. SÎRCU Evghenia ***** în beneficiul statului a sumei de 8 904 (opt mii nouă sute patru) lei cu titlu de cheltuieli de judecată suportate în legătură cu efectuarea expertizelor judiciare.

Acțiunea civilă înaintată a fost admisă parțial, cu dispunerea încasării din contul inculpatei SÎRCU Evghenia, în beneficiul succesorului părții vătămate UNGUREANU Natalia a prejudiciului moral în mărime de 500000 (cinci sute mii) lei.

Corpul delict: un cuțit care prin ordonanța din 20 iunie 2025 a fost ridicat de OUP al SUP Strășeni și transmis spre păstrare în camera de păstrare a corpurilor delicte din cadrul Inspectoratului de Poliție Strășeni, a fost dispus de a fi nimicit după intrarea sentinței în vigoare.

Mijloacele materiale de probă: înregistrarea video de la fața locului pe suport CD din 13 aprilie 2025 de pe teritoriul gunoiștii din mun. Strășeni, tichetul „Drager" pe numele SÎRCU Ion, tichetul „Drager" pe numele SÎRCU Evghenia a fost dispus de a fi păstrate în continuare la materialele cauzei penale.

2. *Pentru a se pronunța cu sentința în cauză, instanța de fond a constatat că*, inculpata SÎRCU Evghenia *****, la 13 aprilie 2025 în jurul orei 13:00, aflându-se pe teritoriul „Gunoiștii" adiacent traseului spre satul *****din mun. Strășeni, ca urmare a unui conflict iscat pe fon de gelozie între ultima și UNGUREANU Viorica, cu intenție directă, urmărind scopul lipsirii de viață a cet. UNGUREANU Viorica, i-a aplicat ultimei o lovitură înțepată cu cuțitul în regiunea abdomenului, în rezultatul căreia UNGUREANU Viorica a decedat pe loc. În rezultatul loviturii aplicate de SÎRCU Evghenia, cet. UNGUREANU Viorica conform raportului de expertiză medico-legală nr. 202503C0535 din 23 mai 2025 i-au fost cauzate vătămări corporale sub formă de plagă înțepat-tăiată oarbă a peretelui anterior stâng a abdomenului, penetrantă în cavitatea peritoneală cu revărsate sanguine în țesuturile moi adiacente, lezarea mezenteriului, lezarea segmentului abdominal a aortei, revărsate sanguine în țesuturile moi hilul renal, plăgi tăiate în regiunea trunchiului leziuni care a fost produse intravital, cu cca. 0-30 minute până la instalarea decesului, cu un obiect înțepător tăietor, se află în legătură cauzală directă cu survenirea decesului și în comun se califică ca vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății, vătămări corporale care au dus la decesul acesteia.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, SÎRCU Evghenia a comis infracțiunea prevăzută de art. 145 alin. (1) Cod penal, individualizată prin *„Omor intenționat, cu semnele de calificare: omorul unei persoane".*

3. Împotriva sentinței a declarat recurs avocatul Dorian PÎCĂLĂU în numele succesorului părții vătămate, UNGUREANU Natalia, prin care a solicitat casarea

sentinței Judecătoriei Strășeni (sediul Central) din 24 septembrie 2025 și pronunțarea unei noi hotărâri prin care înăsprirea pedepsei penale aplicate inculpatei SÎRCU Evghenia, cu admiterea integrală a acțiunii civile.

În motivarea recursului, apărătorul în numele succesorului părții vătămate a invocat că pedeapsa penală sub forma de închisoare doar de 7 ani de zile este prea blânda, iar acțiunea civilă urma să fie admisă integral.

3.1. Nefiind de acord cu soluția adoptată de către instanța de fond, avocatul Ioana ROIBU în numele inculpatei SÎRCU Evghenia, a depus recurs prin care a solicitat casarea sentinței Judecătoriei Strășeni (sediul Central) din 24 septembrie 2025 cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care în privința inculpatei să fie aplicată o pedeapsă mai blândă, sub limita minimului prevăzut de legea penală, în baza art. 79 Cod penal.

În motivarea cererii de recurs, apărătorul inculpatei a invocat că instanța de judecată nu a ținut cont de circumstanțele comiterii infracțiunii și anume că inculpata a acționat pe fonul de gelozie, insultele soțului înaintate acesteia cu câteva clipe de comiterea infracțiunii precum și comportamentul părții vătămate.

A mai menționat apărătorul că instanța de fond nu a ținut cont de comportamentul inculpatei în timpul și după consumarea infracțiunii și anume că aceasta din start a recunoscut vina, a conlucrat cu organul de urmărire penală, a solicitat în instanța de judecată examinarea cauzei penale în procedură simplificată, s-a căit sincer de cele comise, precum și de faptul că aceasta este caracterizată pozitiv la locul de trai , anterior nu a avut conflicte cu legea, nu se află la evidență la medicul narcolog sau psihiatru, are cinci copii minori la întreținere și este la moment însărcinată cu al 6-lea.

A mai fost menționat în cererea de recurs că, luând în considerare faptul ca inculpata SÎRCU Evghenia a acționat în urma comportamentului imoral al soțului său și a părții vătămate și de faptul ca aceasta are 5 copii minori la întreținere și grijă, urmând în curând să nască și pe al șaselea copil, instanța de fond neîntemeiat a ajuns la concluzia că în prezenta cauză penală nu sunt întrunite circumstanțele excepționale care să permită aplicarea unei pedepse mai blânde, sub limita minimă specială sau a unei pedepse mai blânde de altă categorie, în corespundere cu prevederile art.79 Cod penal.

4. Conform prevederilor art. 447 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, *recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezența părților la procesat. Instanța de recurs fixează data examinării și dispune să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței.*

Participanții la proces au fost înștiințați legal despre data examinării recursului și despre faptul că sunt în drept să depună prin intermediul Secției monitorizare și relații publice a Curții de Apel Centru referințe.

5. *Examinând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs formulate, cercetând materialele cauzei penale, Colegiul penal al Curții de Apel Centru consideră necesar de a respinge ca nefondat recursul avocatului Dorian PÎCĂLĂU în numele succesorului părții vătămate UNGUREANU Natalia și recursul avocatului Ioana ROIBU în numele inculpatei SÎRCU Evghenia, din următoarele considerente.*

Conform art. 441-442 Cod de procedură penală, *instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs și numai în raport cu*

calitatea pe care aceasta o are în procesat. Instanța de recurs examinează cauza în limitele temeiurilor prevăzute în art. 444, însă ea este obligată ca, în afara temeiurilor invocate și cererilor formulate de recurent, să examineze întreaga cauză sub toate aspectele, dar fără a agrava situaţia părţii în favoarea căreia s-a declarat recurs. Instanța de recurs, soluționând cauza, nu poate crea o situaţie mai gravă pentru persoana în favoarea căreia a fost declarat recurs.

Colegiul penal notează că temeiurile pentru recursul împotriva hotărârilor judecătorești pentru care nu este prevăzută calea de atac apelul sunt stabilite exhaustiv conform art. 444 Codul de procedură penală și urmăresc scopul reparării erorilor de drept comise de instanțele de fond.

Conform art. 448 Cod de procedură penală*, (1) Judecând recursul, instanța verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs. (2) Instanța de recurs este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.*

Conform art. 449 alin. (1), pct. (1), lit. a) Cod de procedură penală, *Judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: 1) respinge recursul, menținând hotărârea atacată, dacă: a) recursul este nefondat*.

Conform prevederilor art.6 alin. (1) al Convenției Europene a Drepturilor Omului, *orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.*

6. Analizând probele administrate de instanța de fond și evaluându-le sub aspectul relevanței, utilității și veridicității, precum și a coroborării acestora, în concordanță cu cerințele prevăzute la art. 101 Cod de procedură penală, Colegiul penal consideră că instanța de fond a stabilit corect situația de fapt, iar acțiunile inculpatei SÎRCU Evghenia se încadrează în dispozițiile art. 145 alin. (1) Cod penal, *Omor intenționat, cu semnele de calificare: omorul unei persoane”*.

După examinarea circumstanțelor de fapt și de drept, precum și a argumentelor prezentate, Colegiul penal ajunge la concluzia că nu există nici o îndoială sau suspiciune care să pună sub semnul întrebării vinovăția inculpatei SÎRCU Evghenia în comiterea faptei, nici vreo încălcare a procedurii în etapa examinării cauzei în fond.

Argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință pentru a evita repetări inutile, instanța de apel le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în *Cauza Albert vs. România din 16 februarie 2010,* statuează că art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligă instanța să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument *(Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61),* cu toate acestea procesul echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale

7. Colegiul penal constată că, în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond, inculpata SÎRCU Evghenia, până la începerea cercetării judecătorești, a declarat personal, prin înscris autentic că recunoaște faptele indicate în rechizitoriu, cunoaște probele

acumulate la faza urmăririi penale, nu are careva obiecții asupra lor, nu solicită administrarea altor probe, solicitând examinarea cauzei penale în ordinea prevăzută de art. 364/1 Cod procedură penală.

Ținând cont de cererea formulată de inculpata SÎRCU Evghenia, instanța de fond a dispus examinarea cauzei în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, conform prevederilor art. 364/1 Cod procedură penală și a procedat la audierea acestuia conform regulilor de audiere a martorului.

Analizând materialele cauzei, în raport cu normele relevante la caz, Colegiul penal constată că opțiunea primei instanțe privind judecarea cauzei conform procedurii enunțate nu a fost viciată, în cadrul urmăririi penale nu au fost încălcate normele imperative din Codul de procedură penală, fapt ce condiționează concluzia că instanța de recurs nu este în drept a reține o altă situație de fapt, decât cea reținută în instanța de fond.

Prin justificarea probelor cercetate, Colegiul determină ca fiind dovedită vinovăția inculpatei SÎRCU Evghenia în comiterea infracțiunii constatate de instanța de fond.

8. Colegiul Penal constată că, instanța de fond, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinenței și concludenței, utilității și veridicității raportată la probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatei SÎRCU Evghenia încadrarea juridică corespunzătoare, prin urmare, fiind dovedită integral vinovăția inculpatei SÎRCU Evghenia de comiterea faptelor, acțiunile lui SÎRCU Evghenia corect au fost încadrate juridic în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, *omor intenționat, cu semnele de calificare: omorul unei persoane”.*

Conform jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță.

Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei).

În acest context nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor, instanța de recurs fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare.

Cumulul de probe cercetate dovedesc vinovăția inculpatei, iar temei pentru a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-a constatat, acestea fiind obținute cu respectarea normelor de procedură penală și în ansamblu coroborează între ele, confirmând pe deplin vinovăția inculpatei în săvârșirea faptei imputate.

9. După cum rezultă din conținutul recursului, apărătorul succesorului părții vătămate UNGUREANU Natalia, Dorian PÎCĂLĂU a contestat sentința în partea individualizării pedepsei și în partea acțiunii civile, iar apărătorul inculpatei SÎRCU Evghenia, Ioana ROIBU în partea individualizării pedepsei.

10. Cu referire la individualizarea pedepsei, Colegiul penal atestă că la adoptarea sentinței, individualizând pedeapsa, instanța de fond a respectat prevederile art. 96, art.

385 alin. (1) și art. 394 alin. (1), (2) Cod procedură penală, conform cărora instanța este obligată să indice în partea descriptivă a sentinței care sunt circumstanțele care atenuează sau agravează răspunderea inculpatei, datele care caracterizează persoana inculpatei, precum și motivele soluției adoptate referitoare la stabilirea pedepsei sau la liberarea de pedeapsă penală.

11. Colegiul Penal reține că, în baza art. 61 Cod penal, (1) *Pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor-ul (2) Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.*

Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpata să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului incriminat prin rechizitoriu inculpatei, în baza căruia a fost condamnată.

Astfel, pedeapsa se consideră echitabilă când aceasta impune inculpatei lipsuri și restricții ale drepturilor sale proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor statului și întregii societăți perturbate prin infracțiune și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatei și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnată, precum, și de alte persoane.

Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

De asemenea, o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

La caz, sancțiunea art. 145 alin. (1) Cod penal, prevede pedeapsa sub formă de *închisoare de la 10 la 15 ani.*

Conform art. 76 Cod penal, instanța de fond a reținut în sarcina inculpatei în calitate de circumstanțe atenuante - recunoașterea vinovăției și contribuția activă a inculpatei la stabilirea adevărului.

Conform art. 77 Cod penal, instanța de fond nu a reținut în sarcina inculpatei circumstanțe agravante, dar nici procurorul în rechizitoriu nu a invocat existența unor asemenea circumstanțe.

Prin prisma art. 364/1 alin. (1) Cod de procedură penală, *până la începerea cercetării judecătoreşti, inculpata persoană fizică poate declara, personal prin înscris*

autentic, că recunoaşte săvârşirea faptelor indicate în rechizitoriu şi solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

De asemenea, conform art. 80/1 alin. (1) Cod penal, *în cazul în care inculpata a recunoscut săvârşirea faptelor indicate în rechizitoriu şi a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunităţii sau cu închisoare*.

Astfel, cu aplicarea art. 80/1 Cod penal, art. 364/1 Cod de procedură penală, pedeapsa aplicată inculpatei SÎRCU Evghenia urmează a fi încadrată în diapazonul de la 7 ani și 6 luni până la 11 ani și 3 luni.

Colegiul penal atestă că, de către instanța de fond în privința inculpatei SÎRCU Evghenia a fost stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe termen de 7 (șapte) ani și 6 (șase) luni.

Instanța de recurs consideră că anume pedeapsa privativă de libertate este echitabilă și suficientă pentru restabilirea echităţii sociale, adică a drepturilor și intereselor statului și întregii societăţi, perturbate prin infracțiunea comisă de către inculpată, iar pedeapsa stabilită inculpatei este în măsură de a îndeplini funcțiile și de a realiza scopul în contextul gradului de pericol social al faptei comise de inculpată, cât și personalitatea inculpatei.

Prin urmare, Colegiul penal atestă că instanța de fond corect a individualizat pedeapsa inculpatei în speță.

12. Cu referire la argumentele invocate de avocat în numele succesorului părții vătămate, Colegiul penal atestă că la individualizarea pedepsei, instanța de fond a ținut cont de faptul că inculpata este pentru prima oară atrasă la răspundere penală, a colaborat cu organul de urmărire penală, a recunoscut pe deplin vina în faptele imputate acesteia și s-a căit sincer.

De asemenea, Colegiul penal atestă că în privința inculpatei au fost reținute doar circumstanțe atenuante, nu au fost reținute circumstanțe agravante, precum și faptul că aceasta are la întreținerea sa 5 copii minori, ultima fiind însărcinată cu al șaselea copil.

Cu referire la circumstanțele expuse supra, Colegiul penal atestă că pedeapsa sub formă de închisoare pe termen de 7 (șapte) ani și 6 (șase) luni, aplicată în privința inculpatei SÎRCU Evghenia, este una legală și întemeiată, nefiind constatate temeiuri care ar duce la agravarea acesteia.

13. Cu referire la argumentele expuse în cererea de recurs de către apărător în numele inculpatei, Colegiul penal notează următoarele aspecte.

Conform art. 79 alin. (1) Cod penal, *ținând cont de circumstanțele excepționale ale cauzei, legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și de contribuirea activă a participantului unei infracțiuni săvârșite în grup la descoperirea acesteia, instanța de judecată poate aplica o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă, sau una mai blândă, de altă categorie, ori poate*

să nu aplice pedeapsa complementară obligatorie. Minoratul persoanei care a săvârşit infracţiunea se consideră circumstanţă excepţională. Săvârşirea infracţiunii de către persoanele care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani poate fi apreciată de către instanţa de judecată drept circumstanţă excepţională.

La examinarea cauzei nu a fost constatată prezența circumstanțelor excepționale care ar duce la înlocuirea pedepsei principale cu o altă pedeapsă, de altă categorie, iar faptele invocate de partea apărării referitor la: recunoașterea vinovăției, căința sinceră, prezența a 5 copii minori la întreținere, nu pot fi recunoscute drept circumstanțe excepționale în sensul art. 79 Cod penal, deoarece acestea sunt împrejurări obișnuite care predomină și caracterizează o persoană, astfel ele nu se încadrează în cele excepționale, deoarece nu corespund cerințelor de apreciere descrise în art. 79 alin. (1) Cod penal, în nici un caz nu micșorează gravitatea faptei comise și nu au un caracter determinativ pentru neaplicarea în privința inculpatei a pedepsei privative de libertate.

Călăuzitoare în acest sens sunt și prevederile pct.12) din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr.16 din 31 mai 2004 „Cu privire la aplicarea în practica judiciară a principiului individualizării pedepsei penale", conform cărora „stabilirea pedepsei cu aplicarea art. 79 Cod penal, se admite numai luând în considerație personalitatea vinovatului în cazul existenței circumstanțelor excepționale legate de scopul, motivele, rolul vinovatului și comportamentul acestuia până la săvârșirea infracțiunii, în timpul și după săvârșirea infracțiunii.

În acest caz instanța de judecată este obligată să indice în sentință care anume circumstanțe ale cauzei sânt considerate excepționale și în corelație cu care date despre persoana vinovatului ele servesc drept temei pentru aplicarea art. 79 Cod penal.

Colegiul consideră că, faptele comise de inculpată prezintă un pericol social sporit, care poate fi evitat numai prin numirea față de inculpată a pedepsei privative de libertate, pentru ca să fie conștientizate faptele comise de către inculpată și în așa mod să fie restabilită echitatea socială.

La fel, Colegiul reține că, infracțiunea săvârșită de către inculpată face parte din categoria infracțiunilor deosebit de grave conform prevederilor art. 16 Cod penal, infracțiunea comisă făcând parte din rândul infracțiunilor îndreptate contra vieții persoanei, pericolul social al acestor tip de fapte fiind unul deosebit.

În circumstanțele stabilite a cauzei penale Colegiul penal consideră că aplicarea pedepsei privative de libertate va fi efectivă pentru reeducarea și corijarea inculpatei. Careva temeiuri legale de neaplicare a pedepsei privative de libertate, de către instanță nu au fost stabilite.

Astfel, Colegiul penal accentuează că pedeapsa aplicată inculpatei trebuie să fie echitabilă, legală și individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii penale și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Pentru aceasta, Colegiul penal conchide că pedeapsa aplicată corect de instanța de fond va asigura îndeplinirea scopului de exemplaritate și educativ al ei, respectiv și suficient pentru a determina inculpatul să conștientizeze consecințele conduitei sale ilicite în societate și să dețină pe viitor o atitudine de respect față de valorile sociale ocrotite de lege, fiind astfel realizat scopul și supremația legii penale, or procesul penal trebuie să fie echilibrat și să tindă la sancționarea faptelor în asemenea măsură încât scopul imediat dar mai ales mediat al sancțiunii aplicate să determine în timp.

14. Cu referire la argumentele expuse de către apărător în numele succesorului părții vătămate cu privire la acțiunea civilă, Colegiul penal notează următoarele aspecte.

La etapa examinării cauzei penale în fond, succesorul părții vătămate UNGUREANU Natalia fiind reprezentată de avocatul Dorian PÎCĂLĂU, la 01 septembrie 2025 a înaintat acțiune civilă îndreptată împotriva inculpatei. Prin această acțiune, partea civilă a solicitat obligarea inculpatei la repararea prejudiciului moral cauzat prin săvârșirea infracțiunii, prin încasarea sumei de 1500000 (un milion cinci sute mii) lei în beneficiul succesorilor victimei.

În motivarea acțiunii, partea civilă a menționat că, în urma omorului comis la 13 aprilie 2025, patru copii minori au rămas lipsiți de îngrijirea maternă, de sprijinul moral și afectiv al mamei, fapt care le-a afectat grav echilibrul emoțional și dezvoltarea psihică.

Reclamanta a descris suferințele morale ca fiind profunde și de lungă durată, arătând că pierderea subită și violentă a mamei a provocat o traumă ireparabilă, generând durere, tulburări emoționale și un sentiment de insecuritate care îi va însoți toată viața.

Totodată, partea civilă a menționat că familia victimei a fost supusă unui șoc emoțional deosebit de puternic, resimțind pierderea acesteia ca pe o dramă ireversibilă, care le-a schimbat radical existența.

Acțiunea civilă a fost formulată în condițiile art. 219–221 Cod de procedură penală, iar din materialele cauzei rezultă existența faptei ilicite, a prejudiciului moral suferit și a legăturii cauzale dintre acestea, ceea ce justifică examinarea pe fond a pretențiilor și soluționarea lor odată cu sentința de condamnare.

În fapt, instanța de judecată a constatat că, prin acțiunile comise cu intenție, SÎRCU Evghenia a comis infracțiunea prevăzută la art.145 alin. (1) Cod penal — omorul unei persoane.

Conform art. 81 alin. (1) Cod de procedură penală, *în procesul penal, succesor al victimei, al părții vătămate sau al părții civile este recunoscută una dintre rudele ei apropiate care a manifestat dorința să exercite drepturile și obligațiile victimei sau părții vătămate decedate sau care, în urma infracțiunii, a pierdut capacitatea de a-și exprima conștient voința. Succesor al victimei, al părții vătămate sau al părții civile nu poate fi recunoscută ruda ei apropiată căreia i se incumbă cauzarea de prejudiciu material, fizic sau moral victimei sau părții vătămate.*

Prin ordonanța din 21 aprilie 2025, emisă de organul de urmărire penală, UNGUREANU Natalia, sora defunctei UNGUREANU Viorica, a fost recunoscută în mod oficial în calitate de succesoare a părții vătămate și parte civilă în prezenta cauză, dobândind toate drepturile procesuale corespunzătoare acestei calități, inclusiv dreptul de

a formula pretenții civile în vederea reparării prejudiciului cauzat prin infracțiune (f.d. 22, Vol. I).

Conform art. 61 alin. (1) Cod de procedură penală, *parte civilă este recunoscută persoana fizică sau juridică în privința căreia există suficiente temeiuri de a considera că în urma infracțiunii ia fost cauzat un prejudiciu material sau moral, care a depus la organul de urmărire penală sau la instanța de judecată o cerere de chemare în judecată a bănuitului, învinuitului, inculpatului sau a persoanelor care poartă răspundere patrimonială pentru faptele acestuia. Acțiunea civilă se judecă de către instanță în cadrul procesului penal dacă volumul prejudiciului este incontestabil. (2) Recunoașterea ca parte civilă se efectuează prin ordonanța organului de urmărire penală sau prin încheierea instanței de judecată.*

Conform art. 219 alin. (1) Cod de procedură penală, *acțiunea civilă în procesul penal se intentează prin depunerea unei cereri, adresate procurorului sau instanței de judecată, de către persoanele fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale sau morale nemijlocit prin fapta (acțiunea sau inacțiunea) interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârșirea acesteia. (2) Persoanele fizice și juridice cărora le-a fost cauzat prejudiciu nemijlocit prin acțiunile interzise de legea penală pot intenta o acțiune civilă privitor la despăgubire prin: 4) repararea prejudiciului moral sau, după caz, a daunei aduse reputației profesionale. (4) La evaluarea cuantumului despăgubirilor materiale ale prejudiciului moral, instanța de judecată ia în considerare suferințele fizice ale victimei, gravitatea și persistența suferințelor psihice, inclusiv legate de incapacitatea de a se apăra pe sine ori alte persoane, prejudiciul agrement sau estetic, pierderea speranței în viață, pierderea onoarei prin defăimare, suferințele psihice provocate de decesul rudelor apropiate etc. (6) Acțiunea civilă poate fi intentată în numele persoanei fizice sau juridice de către reprezentanții acestora.*

Conform art. 221 Cod de procedură penală, *(1) Acțiunea civilă în procesul penal se intentează în baza cererii scrise a părții civile sau a reprezentantului ei în orice moment de la pornirea procesului penal până la terminarea cercetării judecătorești. (2) Acțiunea civilă se intentează față de bănuit, învinuit, inculpat, față de o persoană necunoscută care urmează să fie trasă la răspundere sau față de persoana care poate fi responsabilă de acțiunile învinuitului, inculpatului. (3) În cererea de intentare a acțiunii civile se arată cauza penală în procedura căreia urmează să fie intentată acțiunea civilă, cine și către cine intentează acțiunea, valoarea acțiunii și cerința de despăgubire. Dacă este necesar, partea civilă își poate concretiza pretențiile. (4) Procurorul poate intenta și susține acțiunea civilă intentată pentru compensarea prejudiciului cauzat autorităților publice prin infracțiune, precum și pentru anularea actelor care au cauzat prejudiciul, de la pornirea procesului penal până la terminarea cercetării judecătorești. Cererea de chemare în judecată poate fi depusă indiferent de acordul autorității publice. (5) Persoana care nu a intentat acțiunea civilă în cadrul procesului penal are dreptul de a intenta o asemenea acțiune în ordinea procedurii civile. Dacă acțiunea civilă intentată la instanța civilă a fost respinsă, reclamantul nu are dreptul de a intenta aceeași acțiune în cadrul procesului penal. Dacă acțiunea civilă a fost respinsă în cadrul procesului penal, reclamantul nu are dreptul să intenteze aceeași acțiune în ordinea procedurii civile.*

Cu referire la capătul de cerere privind încasarea prejudiciului moral, Colegiul penal atestă că, potrivit principiilor de drept civil și jurisprudenței constante, despăgubirile pentru daune morale se deosebesc de cele pentru prejudiciile materiale prin aceea că nu sunt susceptibile de evaluare strict economică și nu se probează prin documente justificative, ci se stabilesc de către instanță prin apreciere.

Determinarea cuantumului despăgubirii se face în funcție de gravitatea suferințelor îndurate, de caracterul ireversibil al prejudiciului cauzat – în speță, pierderea vieții unei persoane – și de consecințele de ordin psihic, emoțional și social asupra succesorilor victimei.

Conform art. 2037 alin. (1) Cod civil, *mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate.*

Prin urmare, odată cu stabilirea vinovăției inculpatei dincolo de orice dubiu rezonabil, Colegiul penal atestă că partea civilă a suferit consecințe directe ca urmare a faptei infracționale îndreptate împotriva victimei. Suferința morală rezultată din pierderea unei persoane apropiate este evidentă și se prezumă prin simpla constatare a existenței faptei ilicite și a urmării acesteia – decesul violent al victimei.

În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat constant că proba faptei ilicite este suficientă pentru a justifica acordarea despăgubirilor morale, prejudiciul și raportul de cauzalitate fiind prezumate, iar instanțele naționale fiind chemate să deducă producerea prejudiciului din însăși existența faptei și din circumstanțele concrete ale cauzei. În jurisprudența sa (cauza A. împotriva Norvegiei, nr. 28070/06, 9 aprilie 2009),

Curtea a subliniat că prejudiciul moral are un caracter subiectiv și intern, proba sa directă fiind practic imposibilă, ceea ce impune stabilirea cuantumului despăgubirii prin aprecierea judecătorului, în funcție de intensitatea și gravitatea suferințelor.

Având în vedere cele expuse supra, Colegiul penal atestă că stabilirea cuantumului despăgubirilor pentru prejudiciul moral trebuie să se realizeze într-o manieră echilibrată și obiectivă, astfel încât evaluarea să nu fie arbitrară și să nu conducă la o îmbogățire fără just temei a părții civile.

Scopul este acela de a acorda o reparație echitabilă, proporțională cu intensitatea suferințelor îndurate și cu gravitatea consecințelor faptei, fără a depăși limitele rezonabilului și fără a transforma despăgubirea într-o sancțiune pecuniară excesivă pentru inculpată.

Aprecierea prejudiciului moral trebuie să se facă prin raportare la circumstanțele concrete ale cauzei, având în vedere valoarea nepatrimonială lezată – în speță, dreptul la viață al victimei – precum și însemnătatea acestei valori pentru succesorii părții vătămate, care au pierdut sprijinul afectiv și moral al acesteia.

Colegiul penal menționează că un criteriu esențial îl constituie durata menținerii consecințelor, respectiv caracterul permanent al prejudiciului moral cauzat prin decesul victimei, pierdere ireversibilă ce nu poate fi reparată prin alte mijloace decât prin acordarea unei satisfacții bănești echitabile.

De asemenea, Colegiul penal reține inclusiv intensitatea durerii psihice trăite de succesorii victimei, determinată de circumstanțele dramatice ale săvârșirii faptei – suprimarea violentă a vieții prin aplicarea unei lovituri înțepate în zona vitală – și de impactul emoțional pe care acest eveniment l-a avut asupra familiei. Toate aceste criterii se cumulează pentru a permite stabilirea unei despăgubiri care să constituie o formă de compensare morală proporțională cu gravitatea faptei și a suferințelor produse.

În susținerea celor enunțate, instanța reiterează și jurisprudența CtEDO, cauza Vanyo Todorov v. Bulgaria (din 21 iulie 2020), unde Curtea a stabilit posibilitatea obținerii de despăgubiri pentru acoperirea prejudiciului moral care rezulta din decesul unei rude apropiate, din perspectiva obligațiilor pozitive în baza art. 2 din Convenţie (dreptul la viață).

Raportând solicitările părții civile la dispozițiile dreptului civil care reglementează realizarea și apărarea drepturilor persoanei, a libertăților fundamentale și a drepturilor personale nepatrimoniale, Colegiul penal menționează că potrivit art. 1998 alin. (1) Cod civil, *cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită săvârşită cu vinovăție este obligat să-l repare integral, iar în cazurile prevăzute de lege, și să repare prejudiciul moral cauzat prin acțiune sau omisiune*.

Colegiul penal atestă că în prezenta cauză au fost întrunite toate condițiile răspunderii civile delictuale, întrucât inculpata a săvârșit cu vinovăție o faptă ilicită – omorul intenționat – care a cauzat un prejudiciu moral succesorilor părții vătămate, existând un raport de cauzalitate directă între acțiunea ilicită și suferințele morale descrise de partea civilă.

La stabilirea mărimii prejudiciului moral, instanța are în vedere gravitatea deosebită a infracțiunii săvârșite, comisă în prezența mai multor persoane, împrejurare care a amplificat impactul emoțional al faptei atât asupra martorilor, cât și asupra familiei victimei.

Colegiul penal atestă că în cauză au fost dovedite toate elementele răspunderii civile delictuale: existența prejudiciului moral, suferințele psihice și emoționale de intensitate deosebită ale succesorilor victimei, existența faptei ilicite – omorul intenționat comis de inculpata SÎRCU Evghenia, legătura de cauzalitate directă dintre faptă și prejudiciu, precum și vinovăția inculpatei, stabilită cu certitudine în ședința de judecată.

În aceste condiții, Colegiul penal atestă că acordarea despăgubirilor pentru prejudiciul moral reprezintă o măsură necesară și echitabilă pentru a compensa, într-o manieră rezonabilă, suferințele cauzate de fapta ilicită și pentru a asigura restabilirea unui minim echilibru moral în favoarea succesorilor victimei.

Totodată, Colegiul penal este solidar cu poziția instanței de fond prin care a fost reținut că suma solicitată de partea civilă, în cuantum de 1500000 (un milion cinci sute mii) lei, depășește limitele unei reparații juste și proporționale, fiind excesivă raportat la jurisprudența națională și la criteriile de apreciere a prejudiciului moral.

Astfel, Colegiul penal consideră întemeiată soluția instanței de fond privind admiterea parțială a acțiunii civile, cu încasarea din contul inculpatei SÎRCU Evghenia *****, în beneficiul succesorului părții vătămate UNGUREANU Natalia, a sumei de 500000 (cinci sute mii) lei, cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit, sumă

apreciată ca fiind rezonabilă, proporțională cu gravitatea faptei și suficientă pentru a asigura o satisfacție echitabilă părții civile.

15. Reieşind din circumstanțele indicate, Colegiul Penal în conformitate cu art. art. 417-418, 449 alin. (1) pct. 1) lit. a), 450 Cod de procedură penală, consideră necesar a respinge recursul avocatului Dorian PÎCĂLĂU în numele succesorului părții vătămate, UNGUREANU Natalia și recursul avocatului Ioana ROIBU în numele inculpatei SÎRCU Evghenia, cu menținerea fără modificări a sentinței Judecătoriei Strășeni (sediul Central) din 24 septembrie 2025.

16. În conformitate cu art. art. 437, 441, 444, 447, 448, 449 alin. (1) pct. 1) lit. a), Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții de Apel Centru, -

D E C I D E:

Se resping ca nefondate recursul avocatului Dorian PÎCĂLĂU în numele succesorului părții vătămate, UNGUREANU Natalia și recursul avocatului Ioana ROIBU în numele inculpatei SÎRCU Evghenia și se menține fără modificări sentința Judecătoriei Strășeni (sediul Central) din 24 septembrie 2025.

Termenul executării pedepsei aplicate inculpatei SÎRCU Evghenia de calculat din momentul reținerii acesteia de către organele competente, cu includerea în acest termen a duratei reținerii și aflării cet. SÎRCU Evghenia ***** în stare de arest la domiciliu, de la 13 aprilie 2025 ora 13:25 până la 02 iunie 2026.

Decizia este irevocabilă.

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul: **Marcel JUGANARI**

Judecătorii: **Adrian CERBU**

Marcel POPESCU